

Není-li však na přiznání vyšších drahotných přídavků podle 6. odst. § 4 uved. nař. právního nároku, nelze uznati, že by st-li odepřením přiznání toho bylo ublíženo v jeho subjektivních právech a netřeba se pak nss-u zabývat ani námitkou stížnosti, že žal. úřad vycházel z nesprávného předpokladu, pokud jde o otázku dostačitelnosti příjmů st-lových.

Z důvodů těch slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3135.

Státní zaměstnanci: I. V zákonodárství čsl. není normy, dle které by stát čsl. bral na sebe povinnost plnění pensijní nároky vzešlé proti bývalému státu rak. v příčině osob, které jsou čsl. stát. občany. — II. Bývalý ministr bývalého státu rak. nemá vůči státu čsl. pensijních nároků.

(Nález ze dne 18. ledna 1924 č. 687.)

V ě c: Dr. Karel U. ministr v. v. v Praze (adv. Dr. Zikmund Taussig z Prahy) proti ministerstvu financí (min. taj. Dr. Em. Hrbek) o nepřevzetí pensijních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, v Praze narozený a původně nesporně do Prahy domovskými příslušný, byl dne 22. prosince 1916 bývalým panovníkem rakouským jmenován ministrem. Úřad ten zastával do 23. června 1917. Po převratu byl dne 30. října 1918 pověřen vedením úřadu státního tajemníka republiky německo-rakouské.

Podáním z 19. listopadu 1921 požádal Dr. U. min. fin. za vyplácení ministerské pense dle zák. z 22. července 1868 č. 111 ř. z. čsl. republikou a doložil žádost svoji domovským listem obce pražské, vydaným dne 10. března 1920 a opatřeným doložkou, že st-l od narození, tudíž i dne 28. října 1918 a nepřetržitě až do podání žádosti přísluší do Prahy.

Žádost ta byla posléze nař. rozhodnutím min. fin. zamítnuta z toho důvodu, že st-l neprokázal čsl. státního občanství. Nss, pojednávaje o této stížnosti, musil především uvážiti, že dle § 2 zák. z r. 1875 o ss může poskytovat ochranu toliko subjektivním právům st-lů a musil si tedy nejprv položit otázku, zdali nárok, který st-l uplatňuje, je platným právním řádem vůbec uznán jako subjektivní právo.

St-l nevyvozuje nárok na pensii z nějakého aktu správního, nýbrž přímo ze zák. z 22. července 1868 č. 111 ř. z. jakož i z nesporného fakta, že v mocnářství rakouském kdysi zastával úřad ministra a že z úřadu tohoto odstoupil.

Ježto není v zákonodárství čsl. žádné normy, dle níž tento stát bere na sebe povinnost plnění pensijní nároky vzešlé proti bývalému státu rakouskému, jsou-li percipienti čsl. občany státními, mohl by tvrzený nárok st-lův býti uznán jen tehdy a potud, pokud lze jej opřít o zák. z 22. července 1868 č. 111 ř. z. Stížnost má za to, že nárok v ní uplatňovaný vskutku má v zák. z r. 1868 dostatečnou oporu, tvrdíc, že zákon tento jest i v republice čsl. platnou normou právní, ježto zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. byly v e š k e r é dosavadní zemské a říšské zákony

a tedy i cit. zák. o ministerských pensích prozatím zachovány v platnosti.

Stížnost však nechápe správně smysl a dosah recepce právní zákonem z 28. října 1918 vyslovené, když se domnívá, že v republice čsl. platí každý předpřevratový zákon zemský a říšský, a že všechny platné zákony platí bez všeliké změny.

Zákonem z 28. října 1918 byl dosavadní právní řád zaniklého státu recipován, aby platil jako prozatímní právní řád státu československého. Z toho plyne mimo jiné jako nutný důsledek, že normy, jež se vztahují k státu rakouskému, nutno vztahovati nyní na stát československý. Tak na příklad ustanovení § 1 služ. pragm. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z., jež mezi všeobecnými podmínkami ustanovení státního úředníka uvádí státní občanství rakouské, nemůže býti ve státě čsl., třeba že i zde ustanovení ono je platnou normou právní, rozuměno jinak, než že podmínkou ustanovení státním úředníkem jest státní občanství československé.

Stejně mohl by zákon z 22. července 1868 č. 111 ř. z., který v Rakousku samozřejmě platil toliko o ministrech rakouských, ve státě čsl. platiti toliko o ministrech československých a nikoli o ministrech státu jiného.

Jiný výklad zákona z 28. října 1918 č. 11 Sb. nedal by se srovnati s účelem zákona tohoto, který jest v uvozovací větě zák. jasně vyjádřen a který záleží jen v tom, aby zachována byla souvislost dosavadního právního řádu se stavem novým, aby nenastaly zmatky a upraven byl nerušený přechod k novému státnímu životu. Že by k dosažení tohoto cíle bylo třeba vykládati řečený zák. z 22. července 1868, zákonem z 28. prosince 1918 č. 94 Sb. ostatně derogovaný, na prospěch bývalých ministrů rakouských, jak činí stížnost, nedá se důvodně tvrditi.

St-1 snaží se ovšem svůj domnělý pensijní nárok vyvoditi také ze smluv mírových. Avšak nss již v četných nálezech vyslovil právní náhled, že z mírových smluv pro jednotlivce právní nároky neplynou, nýbrž že smlouvy tyto opravňují a zavazují toliko státy smlouvu podepsavší, které jediné mohou býti subjekty mezinárodních práv a právních závazků ze smluv těch vyplývajících (srv. zejm. nál. Boh. 1079 adm. a j.).

Následkem toho není třeba zabývati se otázkou, zdali čl. 216 mírové smlouvy St. Germaínské vskutku ukládá státu čsl. nějaké závazky právní, jak míní st-1, či nevylučuje-li toliko určité povinnosti státu rakouského.

Ježto tedy nárok ve stížnosti uplatňovaný nemá právního základu, bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž bylo možno zabývati se námitkami, jež uplatňují vadnost předpokladu nař. rozhodnutí, t. j. že st-1 neprokázal čl. státního občanství. Neboť žal. úřad tím, že své rozhodnutí jen takto odůvodnil, neuznal zásadní možnost existence právního nároku st-lem vzneseného, projeviv toliko ochotu st-li i bez ohledu na existenci právního nároku pensi přiznati, kdyby čl. státní občanství prokázal.

Leč takovýto projev nemůže chybící právní titul domnělého a žal. úřadem při veřejném ústním líčení výslovně popřehého pensijního nároku st-lova nahraditi.